

FESTA MAJOR
DEL PRAT 2018

Del 28 de SETEMBRE
A L'1 d'OCTUBRE

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR 2018 DE
EL PRAT DE LLOBREGAT
per Alfred García Castillo

Quan encara assajava al garatge de casa meva i aprenia a tocar la guitarra del meu tiet Pepe i la bateria del meu tiet Fali, somiava en arribar lluny amb el do que el meu pare i la meva mare em van donar: la música. Tots els referents que tenia havien començat tocant al garatge de casa seva, i d'allà, als bars de la seva ciutat i dels pobles del Voltant. Leonard Cohen, The Jackson Five, Bob Dylan -del qual el meu tiet David Castillo me n'ha parlat tant-... Referents que apareixen a la meva adolescència.

Quan jo era molt petit, el meu pare ja feia anys que es dedicava d'una manera *amateur* a la interpretació amb el grup pratenc independent L'estaca. Potablava de tota la vida, s'ha dedicat a presentar-me a cada persona que ens creuàvem pel carrer, perquè si algú no coneix l'Alfredo, és mon pare. La meva mare es va instal·lar aquí quasi quan jo vaig néixer. La veritat és que, a part de pratenc, també sóc una mica barceloní. La meva mare des de petit m'havia posat des d'òpera amb Pavarotti fins a Joselito, cantant que em va apassionar a les *saetas*, i em va fer acabar a *La Casa de Andalucía* acompanyant, corneta en mà, els passos de la Setmana Santa al Prat. De la corneta, al trombó. De *La Casa de Andalucía* a la Unió Filharmònica, on gràcies al director d'orquestra Xavier Casademunt i el meu amic Pablo, vaig descobrir la passió pel jazz i els grans espectacles, que junts, formen figures com Michael Jackson o institucions tan properes a mi com el Taller de Músics. Encara recordo aquell gran espectacle que el Xavi va organitzar al pati de l'Artesà l'any 2009. Gràcies a ell, vaig poder fer el meu primer solo de trombó davant d'un públic local, però amb més de 1000 persones que omplien l'Artesà i que van gaudir de bona música, ball, bones cançons, focs artificials i sobretot, oportunitats perquè els joves ens expresséssim de la manera més pura i més sincera que hi ha: l'art. En Xavi, tot i no ser del Prat, va deixar la seva empremta en aquest poble. La seva passió encara és dins meu. L'hi dec tant! Els hi dec tant! A tots ells. Li dec tant al Prat!

Amb alguns dels meus companys de la Filharmònica vam anar formant grups de música *pop-rock* amb els que, amb la meva tossuderia, vam passar de començar a gravar petites maquetes a l'antiga Capsa, amb en Peter i en Chris de Songschool, a formar part del projecte Cocoon, gravar una cançó pròpia i fer un concert de presentació doble a La Sala de La Capsa i també a la Sala Sidecar amb un *sold out* de 200 persones.

Però no només la Sidecar. Abans de tot això havíem recorregut el bar de l'Artesà, el de La Capsa, l'Irlandès... Molts racons del Prat amb encant on hi pujava amb les mateixes ganes d'ara.

Encara segueixo assajant a La Capsa amb la mateixa il·lusió d'abans, perquè tot ha canviat, però el meu compromís sempre ha estat el mateix: fer bona música. Sigui per a tres persones o per a 60.000.

I sí, tot això ha passat a El Prat. Un lloc ple de vida i d'oportunitats integradores com El Lloro, on tantes hores m'hi havia passat parlant de tantes coses necessàries i més en aquest moment. El respecte, la integritat, l'equitat, el feminisme, la igualtat d'oportunitats, la prevenció a l'adolescència i l'educació en tots els seus àmbits, eren temes que sempre estaven sobre la taula aquelles tardes de divendres i dissabtes, de quan jo tenia 14 o 15 anys i que m'han fet ser una persona amb uns valors i una seguretat que als meus 21 anys he pogut defensar com a figura pública durant aquests últims mesos. Gràcies a totes les entitats del Prat que treballen perquè els joves d'avui dia siguem unes persones compromeses amb la societat en termes d'igualtat, normalització, solidaritat i visibilitat. Sóc el que és el meu Poble.

També sóc el que és la meva escola, el Mare de Déu del Carme on hi vaig passar més de 14 anys. Una escola verda, amb valors. Una escola que desborda solidaritat i que per sobre de tot ha estat inclusiva amb les diferents capacitats i possibilitats de les persones. El meu primer escenari va ser allà, amb 6 anys a la campanya missionera de l'escola. I m'hi vaig quedar. Més tard, amb 12 o 13 anys, al pati de l'escola competia fent batalles de rap amb altres nois més grans. I d'allà, a l'*skatepark* del Prat, on l'art urbà i l'esport tant em van inspirar i em van fer enamorar del hip hop, de la música i poesia urbana, on vaig entrar en contacte amb la inspiració de la contracultura *okupa*, que es dibuixava al costat d'aquelles rampes, al costat de l'Estació.

Al Prat m'he enamorat: de les seves persones, dels seus valors, del seu art. De la seva gastronomia: de l'Alcaide, del Can Pizza, de la Llar del Pernil. De la carxofa i del gall pota blava. Del seu oci: dels concerts a La Capsa, de quan moríem a les festes de nit al Casino, de L'Esperanzah, de les nits de taverna a l'Irlandès i de les festes a la Platja, per on passes pel Delta i dones gràcies a la natura per viure al

més semblant al paradís, on tant he anat a desconnectar, a amagar petons i paraules d'amor.

Gràcies el Prat, per ajudar-me a ser qui sóc. Però haig de ser sincer amb vosaltres: encara no sé qui sóc, no sé on vaig i fins on puc arribar. Però sé, que aquí sempre serà tornar a casa. Per mi, el millor premi sempre ha estat tornar a casa i veure que no només tot segueix igual que abans: sinó que tot és millor. I que entre tots hem construït casa nostra en el millor lloc per tots: el nostre lloc al món.

M'agradaria que tots us donéssiu les mans i que cantéssim junts la sardana del Prat: una nova versió que he creat expressament per tots els pratencs i pratenques d'ahir, d'avui, de demà.

Gràcies!

Visca la Festa Major del Prat!